

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/137/2017
Identifikačné číslo spisu:	7613224323
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7613224323.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. P., bývajúceho v Y., Y. XX/XX, zastúpeného JUDr. Jánom Burocím, advokátom so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Za Šestnástkou 17, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s. v konkurze, so sídlom v Košiciach, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská 21, IČO: 47 231 785, za ktorú koná JUDr. Daniel Blyšťan, konateľ a advokát, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 4C/213/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. septembra 2014 sp. zn. 5Co/566/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice z 19. januára 2012 sp. zn. 3 C 2743/2012, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 208,86 eur a náhradu trov rozhodcovského konania vo výške 276 eur. O zrušenie rozhodcovského rozsudku žiadal predovšetkým z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky majúcej za následok nedostatok právomoci rozhodcovského súdu.

2. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. októbra 2013 č. k. 4C/213/2013-90 označený rozhodcovský rozsudok zrušil, odložil jeho vykonateľnosť až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 309,41 eur a zaplatiť štátu na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok zo žaloby vo výške 99,50 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Konštatoval, že v danom prípade bola medzi stranami sporu uzatvorená poisťná zmluva, ktorú treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Rozhodcovskú doložku, obsahom ktorej bola dohoda účastníkov, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa namiesto súdneho konania podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti Všeobecných poisťných podmienok tvoriacich súčasť

poistnej zmluvy, považoval za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, pretože nebola dojednaná individuálne, ale už podpisom zmluvy, a vyžadovala od žalobcu, aby spory so žalovanou riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 11. septembra 2014 sp. zn. 5 Co 566/2013 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania 67,89 eur s tým, že žalovaná je povinná ju zaplatiť právnomu zástupcovi žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že ani jeden so žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nebol daný. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou, stotožňujúc sa s jeho skutkovými a právnymi závermi (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi uvedenými v § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p., t. j. že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa žalovanej porušenie jej práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách a odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. spočívalo v skutočnosti, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie. Namietala, že k porušeniu jej procesných práv došlo tým, že súd prvej inštancie si na pojednávaní dňa 30. septembra 2013 nespĺnil povinnosti podľa § 118 ods. 2 O.s.p., t. j. uviesť, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Vzhľadom na nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie pre žalovanú nepredvídateľné. Žalovaná vyjadrila nesúhlas s názorom súdov nižších inštancií o zákonom oslobodení žalobcu od súdnych poplatkov a tvrdila, že ak súdy konali napriek nezaplateniu súdneho poplatku, porušili tým zásadu rovnosti strán sporu a právo žalovanej na spravodlivý proces. Namietala tiež nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého odôvodnenia nie je vôbec možné zistiť, ako a či sa odvolací súd zaoberal konkrétnymi odvolacími námietkami žalovanej. Odvolací súd aplikoval § 219 ods. 2 O.s.p. takým spôsobom, že porušil základné právo žalovanej na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tvrdila, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadom vady petitu žalobného návrhu a nesprávnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý neobsahuje dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku. Nesprávne právne posúdenie veci odôvodňovala tým, že v danom spore súd prvej inštancie neaplikoval správne Smernicu 93/13/EHS a neaplikoval test primeranosti, pričom túto vadu neodstránil ani odvolací súd. Podľa žalovanej pre posúdenie neplatnosti rozhodcovskej doložky z dôvodu jej neprijateľnosti je v súlade s judikatúrou ESD nevyhnutné vykonať test primeranosti. Nesúhlasila s právnym názorom súdov nižších inštancií, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Dôvodila, že žalobca slobodne, vlastnoručne a bez nátlaku podpísal osobitné zmluvné dojednania, v ktorých bola obsiahnutá rozhodcovská doložka. Vzhľadom na uvedené žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol alebo zamietol a zaviazal žalovanú k náhrade trov dovolacieho konania.

6. Predmetom konania je žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom súd preskúmava postup a rozhodnutia rozhodcovského súdu. Netýka sa teda priamo majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a preto nie sú splnené predpoklady pre postup podľa § 47 ods.1 zákona. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (pozri nález ÚS SR z 10.2.2015 sp.zn. III.US 710/2014).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas

strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

8. Dovolanie bolo podané 5. decembra 2014. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo možné dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

10. Dovolanie žalovanej smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudkov, proti ktorým bolo dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. prípustné. Dovolanie žalovanej teda v zmysle § 238 O.s.p. nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

11. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p.). Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z týchto väd vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

12. Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

13. Žalovaná namietala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

14. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

15. Žalovaná vyvodzovala procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. zo skutočnosti, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolací súd považuje uvedenie námietky za neopodstatnenú. Z obsahu spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie 12. novembra 2013, ku ktorému sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie 20. novembra 2013 (č. l. 134 - 150 spisu). Uvedené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej odvolací súd doručil 9. júna 2014 právnomu zástupcovi žalovanej (pokyn predsedu senátu a doručienka na č. l. 153 spisu).

16. V súvislosti s námietkou žalovanej týkajúcej sa odňatia možnosti konať pred súdom prvej inštancie opomenutím procesnej povinnosti vyplývajúcej pre súd z § 118 ods. 2 O.s.p. dovolací súd poukazuje na zápisnicu z pojednávania dňa 30. septembra 2013, z ktorej vyplýva, že súd prvej inštancie v zmysle §

118 ods. 2 O.s.p. oboznámil výsledky prípravy pojednávania a uviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Následne súd pristúpil k výsluchu žalobcu, poučil strany sporu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada a v závere pojednávania vyzval strany podľa § 118 ods. 4 O.s.p., aby sa vyjadrili k dokazovaniu, k právnej stránke veci a zhrnuli svoje návrhy. Z uvedenej zápisnice zároveň nevyplýva žiadna výhrada právneho zástupcu žalovanej voči nesplneniu povinnosti súdu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu („skonzumovaniu“) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalovaná v predmetnej veci aj využila. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 118 ods. 2 O.s.p. súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracat' na ďalšie konanie, hoci strana sporu mala možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mala možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, a teda odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

17. K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemohlo dôjsť ani v dôsledku žalovanou namietaného nesplnenia poplatkovej povinnosti žalobcu za podanú žalobu, pretože v danom prípade ide o osobitný finančno-právny (poplatkový) vzťah len medzi poplatníkom, t. j. žalobcom a štátom, v ktorom súd ako poplatkový orgán rozhoduje len o právach a povinnostiach účastníkov tohto poplatkovo právneho vzťahu (vzťahu medzi poplatníkom a štátom). Úlohou súdu pritom je posúdiť, či nastala skutočnosť, s ktorou je zo zákona (ex lege) spojený vznik povinnosti poplatníka zaplatiť súdny poplatok. Tento právny vzťah a posúdenie súdu týkajúce sa poplatkovej povinnosti žalobcu sa nejako nedotýkajú postavenia žalovanej a ani jej nebránia v realizácii jej procesných oprávnení strany v civilnom spore. Preto (ne)vyrubenie súdneho poplatku za podanú žalobu nemôže byť na ujmu žalovanej a jej procesným právam.

18. Žalovaná namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom táto vada mala spočívať v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. V súvislosti s námietkou žalovanej o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

20. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“

(pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (tak ako aj v posudzovanej veci), stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky a námietky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci. Žalovaná v odvolaní zároveň neuviedla také skutočnosti, ktoré by zakladali existenciu v odvolaní uvedených odvolacích dôvodov. Dovolací súd v tejto súvislosti dodáva, že podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu i Ústavného súdu Slovenskej republiky nemusí odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinstančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Ďalej poznamenáva, že pri posudzovaní riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov v základnom konaní sa nezaoberá správnosťou skutkových a právnych záverov v nich obsiahnutých, pretože správnosť dovolaním napadnutého rozsudku by mohol skúmať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

22. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku bola skutočnosť, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou podmienkou a teda absolútne neplatnou zmluvnou podmienkou, pretože nebola individuálne dojednaná (bola súčasťou formulárovej zmluvy) a znevýhodňovala žalobcu, nakoľko rozhodcovské konanie sa uskutočnilo na rozhodcovskom súde podľa výberu žalovanej bez tohto, aby tento výber mal žalobca možnosť akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť, resp. aby mal možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Rozhodcovský súd teda nemohol na základe tejto doložky rozhodnúť a nemal právomoc vo veci konať. Odvolací súd sa tiež správne vysporiadal s námietkou žalovanej ohľadom nesprávnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý neobsahuje dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku, keď uviedol, že takáto povinnosť pre súd zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá § 155 ods. 1 O.s.p., je zrozumiteľný a nepochybný, pričom dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku je celkom zrejмый z jeho odôvodnenia. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na § 40 ods. 1 písm. c/ a § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“) v znení účinnom do 31. decembra 2014. Z § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. jasne vyplýva, že ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a) a c), pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Zákon č. 244/2002 Z. z. a ani iný právny predpis nestanovuje, že dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku musí byť vyslovený vo výroku súdneho rozhodnutia, a preto túto námietku žalovanej považuje dovolací súd za neopodstatnenú.

23. Z obsahového hľadiska žalovaná v dovolaní namietala, že rozhodnutia súdov nižších inštancií spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie malo spočívať v nesprávnej aplikácii Smernice 93/13/EHS, posúdení neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez vykonania testu primeranosti a nesprávnom právnom posúdení skutočnosti, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (pozri tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak

(atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

24. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu nebolo podľa § 238 O.s.p. prípustné a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 O.s.p. Najvyšší súd preto dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.